

Kunstwaark

Paasmorgen

foto: Jolanda Tuma

*Hiel optied het de zun de lucht ien kleuren zet
met rood-oranje, geel en violet.
Aal t anere wordt temperd deur de morgendaauw,
die de graauwe lienen wat ofzwakken wil.
En doar hielemaal boven is t sloaperige blaauw.
Zo is alles hiel eerbiedeg stil
veur de nije dag met t mooiste begun;
n kunstwaark van de zun.*

Egge Wieringa

Op Paasmorgen, nu twee week geleden werd ik vroeg wakker, het licht door de halfopen gordijnen maakte dat ik mijn bed uitstapte. Ik trok kleren aan en een warme jas en liep het weiland in. Fris was het, het gras vochtig van de dauw. De maan die een paar dagen eerder nog zo groots en mysterieus de avondhemel had gesierd, kierde nu voorzichtig tussen een paar wolkenflarden door, al een stuk minder vol dan in de stille week. Alsof de maan zich terugtrok achter de coulissen en nu volop het podium bood aan de zon.

De voorbodes waren veelbelovend. De lucht kleurde intenser en intenser in afwachting van de zon. En dan dat ultieme moment waarop de eerste felle stralen boven de horizon tevoorschijn komen. Dat heeft iets magisch.

's Avonds gebeurt het omgekeerde. Nu de dagen zo helder zijn en stil, worden we als vanzelf aandachtiger voor de loop van zon, maan en sterren.

Maar het grappige is dat die magie van die allereerste zonnestrallen in de vroege morgen niet zo heel lang duren. Als de zon steeds hoger aan de hemel staat wordt het een beetje gewoon en verliest het haar kunstzinnige kracht. 'N kunstwaark van de zun' ontstaat op de grens van licht en donker, op de grens van het zegbare en het onzegbare.

Het is vandaag de tweede zondag na Pasen en de zevende zondag zonder kerkdienst in Huizinge. Na de eerste echt ingrijpende maatregelen ontstond er in het land ook een soort magie. Opeens werd iedereen zonder uitzondering, geconfronteerd met de kans op een levensbedreigende ziekte die er voor zorgde dat er een enorme saamhorigheid ontstond die op twee pijlers rustte. Enerzijds de angst anderzijds een soort euforie. Het virus dat plotseling nadrukkelijk zichtbaar werd in cijfers en verhalen, bracht angst met zich mee maar ook een nieuwe energie, een nieuw perspectief. Een schonere wereld, een vriendelijker wereld bleek opeens wel degelijk mogelijk te zijn.

Nu is het virus een kleine twee maand in ons midden, het maakt veel slachtoffers maar is op een of andere manier ook nog ver weg. Als iets langer duurt, wordt het gewoon. Alles went. En daarmee lijkt ook de eerste euforie over een nieuw perspectief wat te verbleken, nu de roep om de economie weer te laten draaien steeds luider klinkt.

Op stille zaterdag, ook op zo'n grens van donker en licht, lezen we altijd het verhaal van de uittocht uit Egypte. En het volk gaat! Euforisch, met een nieuw perspectief: het beloofde land. Maar het duurt niet zo lang (dat lezen we dan niet in die ene nacht) voor het volk gaat morren over het gebrek aan eerste levensbehoeften, water en brood. En de magie van de eerste dag lijkt al snel te verbleken, er zijn geen snelle resultaten te verwachten. Een lange adem is nodig.

Het volk heeft een lange weg te gaan. Het volk Israël zwalkt door de woestijn, veertig jaren lang zo staat geschreven, maar het perspectief is nooit echt verdwenen, Het perspectief is blijven bestaan in de hoofden en de harten van mensen door steeds opnieuw daarover te vertellen, daarover te zingen en te bidden. Immers, ooit hebben ze het aan den lijve ervaren. Hoe het is om bevrijd te zijn!

Het verhaal gaat door, het perspectief moet blijven! Nu even niet meer zoals we gewend zijn, maar wel op andere wijze. Met deze nieuwsbrief, met 'overwegend muziek', met het feit dat de deur van de kerk elke dag wijd open staat. En zelfs de zon helpt ons aan het perspectief te herinneren.

Elke morgen, elke dag een beetje eerder, trakteert de zon ons op zo'n 'kunstwaark' op de grens van donker en licht, zoals in de paasnacht. En zelfs als de wolken weer eens dik en zwaar zullen zijn is het goed om elkaar te blijven herinneren aan dat nieuwe perspectief van een schone en een vriendelijke wereld. We hebben het immers aan den lijve ondervonden in de 40 dagentijd en op Paasmorgen.

Jolanda Tuma